

jelle parrast tahhab tappelda, ütlen ma temmale otse lohhe, rahhulise melega, et ma sedda Jummalä ja inimeste ees õiguseks pean, sedda illelohhut wähhegi tasjuda, mis ta teile on teinud. Mo mees on teile ennäi lurja teinud, kui minna heaks wöin pöördä! —“

Anna ei wöinud halleduse ja rõnu parrast sõnnagi lausuda; silma wessi olli temma kotsus.

13.

Kasif langes ifka weel süggawamale; ta wöttis omma naese järrelt, mis kätte sai, müüis ärra ja jõi winaks. Naesele olli mitmest polest nõun antud, ennäi temmalt lahjutada; agga temma ei wötnud sedda nõun, ta usk olli se peale kindel, et Jummal raslemat risti ta peale ei panne, kui ta lända jõuaks.

Ühhel päwal olli Kasif jälle kõrtis ja passus omma huld kihlasõrmust kõrtsemilule wina wõlla eest. Kui kõrtsemil sõrmust kätte wöttis, sai Jummalä Wain maad, temma kõrwä süddant ligutada. Se tunnistas ennese wastu, et ta pörgulise karwala wihhaga waest tiskeri olli ärraekstänud. Kõrtsemilu wagga naene olli omma mehhele ta illelohhut saggedaste tössiste sõnadega mele tulletanud, mis läbbi tundmise sädde ta süddamesse tuli. Ta wöttis sõrmuse kätte, läks teie tuppa ja ütles raske süddamega omma naesele: „Nä, Maria, sedda on mulle praegu tisker annud, et selle eest napsu wõiks sada.“

Ehmatusega ütles teine: „Oh raske asja! woi ni süggawast on se õnnetu langenud! Mees, mees, küll sinul on palju wastamist!“

Mees ütles agga: „Säh, ja wöid sedda sõrmust Kasifu emmandale taggasi anda.“

14.

Kui Kasif õhtul koju tuli, püdis ta ennese parramat kät, kus sõrmus pudus, ennamiste taskus hoides warjata.

Teisel hommikul hullus ta kui munnas lanna kōil maja nurgad läbbi, tähhele pannes, kas middagi ta kätte putuks, mis eest wina wõiks sada.

Anna piddi kottu wälja minnema, ja kui ta tunni aja parrast jälle tuli, silmas ta lappi otša, kus ta Piibel muidu seis, — se olli ärra. — Anna, sõnnuta ehmatusesi, löi käd kottu, löndis lohkund süddamega toas eddasi ja taggasi, sest ta mõistis, kes Piibli olli ärrawinud.

Kasif olli Piibliga kõrtsi läinud. Kui perremees tedda näggi tulleswad, pöras ta selga temma pole, ta ei tahtnud õnnetusat jodilut ennam nähha. Agga Kasif wöttis tühja klast, löi sellega wastu letti ja hüdis: „Kõrtsemil, andle napsu!“

„Teil polle jo rahha“, ütles teine, ilma et ümberpöras.

„Se on küll töss“, ütles Kasif, „agga mul on üks ramat müä, selle eest wöite mulle õnneti kõige wähhemast jutäie wina anda.“

Kõrtsemil ehmatas, kui näggi, et se Piiblimat olli ja ütles: „Ei ma sedda teie kädä ärra osta, sedda wige agga jälle koju taggasi.“

„Oh, hea kõrtsemil“, öhtas waene wina jullane, „ärge mitte nõnda räfige, ma polle tänna weel tiskagi jonnud, ma p wöi ilma winata olla. Olgu üks aimulegi klast täis! Teie ollete mind ahwatanud joma, ja niliid, kui ma ennam wina ei woi jätta egga temmata ellada, niliid ei tahha teie mulle sedda mitte ennam anda; se polle mitte õige teiest.“ — Reid sõnnu sõlbes, jooksis silma wessi jodiku filmist kui allikatest mahha.

Kõrtsemilu südda olli wagga ligutud, ta wöttis Piibli kätte ja löi sedda lahti. Ramatu lare peale ollid need sõnad kirjutud: „Kui sinu sõnnä ei ollaks mo jahutamise olnud, siis ollaksin ma ommas willetsuses ammuugi hulka läinud.“ — Ta mõtles: minna ollen nende hullaja! — Mittu kōhta olli Anna plijatspulga kriipsuga ärra märkind. Ka